

MARIA GUASCH

LES PETITES VAMPIRES

Barcelona

© Maria Guasch, 2024

Primera edició: octubre del 2024

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a
08007 Barcelona
www.laltraeditorial.cat

Revisió: Adriana Plujà
Compost en Dante a L'Altra Editorial
Imprès a Romanyà Valls

ISBN: 978-84-128334-9-2
DIPÒSIT LEGAL: B. I6.837-2024

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.
Tots els drets reservats.

Reconec sempre aquests revolts per haver-hi tornat en somnis. M'adormo i em trobo al mig de la carretera, com un fantasma, sense esma, i en recorro les giragonses que de vegades, en el somni, queden cobertes per la sorra d'un desert o per les neus perpètues d'una glacera, o ve una tempesta i s'inunden i es veuen els caparrons de les persones que l'aigua arrossega muntanya avall. En el malson, jo també soc arrossegada per l'aigua i mai, mai, puc arribar al final de la carretera, a dalt de tot de la muntanya, a les primeres cases, als carrers de torres amb jardí, de gossos que corren cap a la reixa de l'entrada per bordar amb desgana, com per obligació.

Tinc quinze anys i en fa quatre que vaig marxar del poble. A l'estiu hi passo les vacances i m'estic a casa de la meva tieta, la gran. Suposo que és normal que, durant la resta de l'any, somii amb els revolts de la carretera, perquè al final, quan l'asfalt es desvia de la fàbrica d'endolls, quan passes les torres dels jardins i el poble comença de veritat, hi ha la plaça i la casa de l'Emma.

Jo torno per ella. L'altra gent (del món, d'arreu) em sembla estranya i plena de malícia.

Quan camino en somnis per la carretera, en realitat és com si llisqués sobre l'asfalt, com si en lloc de caminar

fos dins l'autobús. Me n'adono ara, que soc de veritat dins el bus, que el motor ronca ofegat en entomar cada pujada, que l'aire de la nit entra per les finestretes de dalt, carregat d'humitat i de pols. Estic contenta que comenci l'estiu? De deixar enrere Barcelona, els dies grisos d'institut que semblen tots una mentida? Em semblen de veritat, el poble, les meves tietes, l'Emma?

No hi ha cap desert ni glacera, rere la finestra de l'autobús, sinó les roques vermelles de la muntanya, a un costat, amb els forats negres que s'hi fan, les herbes i els matolls secs que s'hi enganxen. A l'altre costat, les llumetes de les ciutats, col·locades allà baix, a la plana, amb la llengua fosca del mar al final. Va bastant buit, el bus, en aquesta hora: dos homes cepats, una dona encongida al primer seient i un noi més gran que jo, amb una motxilla d'excursionista. Té mòbil, com alguns de la meua classe, i de vegades el mira i respira fort. La senyora, quan ha entrat, m'ha dit «Natàlia, si sembles una dona, igualeta que la teua tia», però jo no l'he reconeguda ni li he preguntat de quina de les meves tietes parlava. El noi m'ha mirat amb la cara molt blanca, com si estigués marejat, i s'ha tret les ulleres i ha parpellejat.

Esclar que s'ha marejat. Per aguantar aquests revolts, s'ha de tenir entrenament.

De nit, des de l'autobús, els forats a les roques de la muntanya semblen boques i nassos. Però és millor no mirar-les gaire si no tens entrenament. El que s'ha de fer és no moure el cap, clavar la vista al clatell del conductor, esperar que tot passi, que els revolts s'acabin, que la resplendor de les ciutats no t'agafi per sorpresa i t'hi vul-

guis embadalir i acabis vomitant. El noi de la motxilla no té entrenament. Ha deixat estar el mòbil i ara té el front contra el vidre de la finestra, com si s'hi volgués abocar. Si vomita, tindrà alguna cosa per explicar a l'Emma, demà. Al començament, sempre tinc por de no saber què dir. Parlo per parlar, com la gent de la meua classe, i ella em mira amb els ulls empetitits, de dona vella: una velleta dura i seca. També té malícia, a dins, però és diferent de la malícia dels altres. Potser ja la duia quan va néixer o potser li va venir de tantes prohibicions i que la gent no se li acostés per la por d'empestar-se i de morir-se si la tocaven. Hi havia tres prohibicions principals i altres de secundàries que ja no recordo perquè des de fa alguns anys la gent ha anat perdent la por de morir-se prop de l'Emma.

Però és igual. Ella els mira i sap que, petita com un pèsol, la por fa niu als seus cors, que bateguen fluixet, gairebé sense sang, com els de tots els covards.

La cara del noi desconegut és molt blanca però els ulls els té foscos, quasi negres. No sé si li interessarà gaire, a l'Emma, encara que vomiti i jo pugui explicar-li els detalls i ens en puguem riure. De vegades, amb les paraules, puc fer riure. Puc fer bastantes coses, amb les paraules. Puc imaginar, per exemple, que escric tot això que penso. Que les paraules no són només per a mi. Puc imaginar que les recito en veu alta per a senyores i senyors que no conec però que m'escolten i fan que sí amb el cap. Els porto on jo vull i veuen el que veig o el que vull que vegin. Els pensaments que fan por (perquè jo també tinc el cor fluixet, sense sang) es poden controlar

més bé si tries les paraules com si fossin per a uns altres. T'has de creure que són com gent que mira una pel·lícula o que llegeix un llibre. Per a ells prenc les paraules més netes, les més brillants, les que són com les pedres que t'ajuden a passar un riu. I dins del riu hi ha l'Emma i totes les prohibicions, i la Candela i el Teo i el Bruc, i tota la resta.